Anul III. Nr. 7

Iunie 1953

ÎNDREPTAR

FOAIE PENTRU GÂND ȘI FAPTĂ CREȘTINEASCĂ

Ad me currendum est in omni judicio
(De Imitatione Christi. Lib. III. Cap. 46)

G. RACOVEANU:

«Democrație spirituală»

Unul din profesorii Facultății de Teologie din București, vrând să fundeze teoretic a-cefalia episcopatului ortodox din republica lui Gh. Gheorghiu-Dej, lansase cândva formula: „democrație spirituală, contra dictaturii spirituale". Trebue subliniat faptul că „teoria" democrației în chestiuni de credință — exprimată, evident, cu mijloace mai primare — face astăzi ocolul mai tuturor foițelor la care scriu „apărătorii credinței strămoșești", contribuind astfel la sporirea confuziei, și așa destul de grea, în exilul românesc.

Ideea aceasta nu e nouă. Cel care a formulat-o mai pregnant a fost Rusul A. S. Homiakov (1804—1860). Ea se întâlnește chiar în prima lui lucrare teologică „Biserica e Una" (Țerkov Odna) — un mic tratat scris încă din anul 1840 și difuzat ca «manuscris grecesc descoperit de Homiakov» și însoțit de o prefață, în latinește, a acestuia. Lucrarea cuprinde ecclesiologia lui Homiakov. De tipărit, s'a tipărit în rusește abia în anul 1864, subt titlul „Încercare de expunere catihetică a doctrinei Bisericii". Ideile cuprinse aci avea să le reia și să le desvolte Homiakov mai târziu. (Ar fi extrem de interesant de stabilit dacă există vreun raport genetic între acest tratat și „Enciclica Patriarhilor" dela 1848, în care întâlnim ideea „democrației" în trebile credinței). În lucrarea, de mare răsunet, apărută abia în anul 1872 la Lausanne, subt titlul „L'Eglise latine et le Protestantisme du point de vue de l'Eglise d'Orient", Homiakov afirmă că în Biserica cea adevărată nu există Biserică învățătoare; că tot cuvântul inspirat de un sentiment de dragoste creștinească este o învățătură. Evident își pune și el întrebarea „garanției" împotriva erorilor. Dar răspunsul pe care-l află este acesta: cel ce vrea pentru spiritul dragostei alte garanții decât credința și nădejdea este deja un raționalist.

Ecclesiologia lui Homiakov nu putea duce decât la distugerea autorității arhierești și a criteriului de adevăr în sânul comunității creștine, așa cum a fost el lăsat de sfinții Părinți. Dela Homiakov învățătura a trecut, mai mult sau mai puțin schimbată, la mai toți gânditorii ruși de după el. Dela aceștia și la noi Românii. Căci înafară de Nae Ionescu niciun alt gânditor religios român n'a cunoscut, nemijlocit, scrisul lui Homiakov; toți au luat de el cunoștință prin intermediul lui Bulgakov, Arseniev, Berdiaev, etc. Din lucrările acestora au aflat Românii că Biserica lui Hristos nu știe de altă autoritate în afară de „autoritatea duhului"; că ea nu cunoaște o infalibilitate a episcopatului, sau a clerului, ci doar infalibilitatea trupului ei întreg (Arseniev).

Teoriile acestea sunt, fără îndoială, foarte atrăgătoare. Însă au neajunsul că . . . nu spun nimic. „Biserica nu cunoaște altă autoritate în afară de autoritatea duhului"! Dar învață, oare, cineva contrariul? Afirmația aceasta și-o însușesc, deopotrivă și Patriarhii și Papii. „Cuvântul inspirat de un sentiment de dragoste creștinească este învățătură"! În principiu, poate fi. În fapt el este învățătură numai dacă nu se abate dela învățătura ecumenică (adecă infailibilă) a Bisericii. (Par'că Arie n'a iubit! Arie și atâți alți eretici. Par'că protestanții nu iubesc! Și totuși, nu recunosc autoritatea celor Șapte Sinoade ecumenice; nici cele Șapte Taine ale Bisericii).

Frățietatea ortodocșilor cu protestanții (și a protestanților cu ortodocșii) este, din punct de vedere creștin, o mare ciudățenie. Ea își are o singură explicație: nevoia de alianță a protestanților împotriva Bisericii Romane; împotriva Bisericii celor Șapte Sinoade ecumenice. Împotriva ecumenicității ei au inventat ecumenismul. Și bieții răsăriteni cad pradă!

La fel stau lucrurile cu teoria rusească despre „democrația spirituală". Adecă: păstorul la fel cu oaia; capul, cu piciorul; arhieria, tot una cu mirenia! Teoria aceasta este împotriva spiritului și literei Evangheliei și împotriva tuturor rânduielilor sfinților Părinți. Și cu toate acestea ea e cultivată de unii episcopi răsăriteni. E drept, subt pretextul că se acoperă, fără rest, cu „sobornicitatea" (pe care o confundă, voit, cu sinodalitatea sau conciliaritatea). Ca și cum conciliaritatea ar avea ceva comun cu democrația, fie ea chiar spirituală! Acesta este, cum am spus, pretextul. Motivul e altul: fuga de ordinea ierarhică existentă în Biserica Romană.

Biserica lui Hristos nu poate fi acuzată de misodimie. Căci cine mai mult decât ea și-a dovedit, prin atâtea secole, demofilia. Demofilia nu e însă democrație, iară democrația în materie de adevăr în Biserica lui Hristos e o aberație.

În R. P. R. teoria aceasta este explicabilă. Explicabil este aci orice abuz de termeni. Așa,

continuare în pag. 3

ADEVĂR ȘI LIBERTATE

de ALEXANDRU MIRCEA

Când Lucian Blaga spunea că dogma ortodoxă e prea rigidă și prea îngustă ca să poată servi de matcă gândirii filosofice, revendicând pentru această gândire o libertate fără margini și o autonomie absolută, uita că **libertatea de gândire** își are o delimitare **în adevăr,** așa cum **libertatea de acțiune** își are o îngrădire **în legea morală.** Pentru Blaga gândirea filosofică poate da tot plinul posibilităților sale numai înfară de cadrele rigide create de dogma creștinăcare impune „sancțiuni" oricărei abateri dela ideile consacrate. Conținutul dogmelor creștine nu exercită asupra lui niciun fel de atracțiune pentrucă, din capul locului, pentru el ceea ce interesează nu e **conținutul** gândirii ci **spontaneitatea** ei, nu e **adevărul** ci **originalitatea;** nu făina ce curge sub roata morii are importanță, ci felul în care se învârte roata. O ideea filosofică e interesantă numai în măsura în care e inedită, în măsura în care e gândită original. De aci datoria filosofului de a „gândi încă odată lumea dela început", fără să țină seamă de eforturile de gândire care l-au precedat. Și nu **pasiunea pentru adevăr** e imboldul care-l mână; mobilul gândirii sale e închis în propria sa spontaneitate. Adevărurile stabilite (chiar și cele stabilite de Hristos) sunt mai degrabă o piedică pentru gândire decât un aliment; de aceea ele trebuesc descălecate pentru ca **totul** să poată fi **altfel** gândit și **altfel** reconstruit.

Nu e Blaga cel dintâi care a făcut descoperirea că dogma creștină ar sufoca spontaneitatea gândirii, că credința ar înăbuși cugetarea, că adeziunea la învățătura Evangheliei ar jugăni spiritul critic. Cel puțin în asta Blaga dovedește a nu fi original. Dualismul între adevăr și libertatea de gândire, între legea morală și autonomia individuală, născut din pretențiunea omului de a-și orândui viața înafara (și împotriva) legilor lui Dumnezeu, a dominat întreaga istorie modernă. De aici au purces toate autonomiile moderne: filosofie autonomă, politică autonomă, economie autonomă; de aci au luat naștere idolii cărora li s'a închinat, rând pe rând, prostia și trufia omenească în aceste ultime veacuri; așa s'a putut forma o morală fără religie, ipocrită și utilitaristă, o politică fără morală, cinică și egoistă, separată de orice considerent care ar depăși interesul imediat; așa s'a ajuns la a cea **anarhie de cugetare și de acțiune** care a dus la declanșarea egoismelor colective și a provocat haosul social și politic de astăzi.

Despre toate aceste lucruri s'a mai vorbit în această foaie. Am vrea să semnalăm acum-în aceeași ordine de idei-un fenomen a cărui gravitate nu poate scăpa nimănui. Mentalitatea care a dus la separarea sectorului religios de cel al realităților terestre, care a determinat ruptura dintre **credință** și **rațiune,** dintre **morală** și **acțiune,** care a făcut ca tot ansamblul manifestărilor omenești, atât ale cugetării cât și ale acțiunii, să se desvolte înafară de orice influență religioasă, nu a rămas streină oarecum nici celor ce mărturisesc credința creștină. Un dualism ireductibil stărue în gândirea și în viața multor creștini. Și acest dualism provine nu din greutatea pe care o întâmpinăm fiecare de a ridica nivelul vieții noastre la idealul reprezentat de Hristos (un oarecare dualism există în fiecare din noi atât timp cât nu ne-am identificat pe deplin cu Hristos), ci din falsa concepție că religia constitue o lume aparte, fără niciun fel de contact cu ceea ce se numește propriu zis **vieață.** De aceea activitatea lor se desfășoară pe planuri diferite care însă nu numai că nu se întrepătrund, dar nici măcar nu se ating de vreme ce nu s'a produs în ei acea integrare, acea osmoză între **adevărurile credinței** și **gândirea personală,** între **convingerile religioase,** și **vederile politice,** între certitudinile revelației și cuceririle minții. Deși credincioși ei, își rezervă totuși **libertatea de a se comporta în vieața politică, în activitatea economică,** în **producția culturală și artistică, ca și cum aceste domenii ar fi de sine stătătoare,** lipsite de orice raport cu trebile credinții și asupra cărora punctul de vedere religios n'ar putea să aibă nicio răsfrângere. Atitudinea pe care o au în viață nu decurge, prin urmare, din credință; ea e determinată de alte principii care constituie un sector autonom și care chiar dacă **teoretic** s'ar găsi în contrast cu cerințele credinții, **practic** nu produc însuflet niciun fel de neliniște și nu crează niciun fel de probleme.

Din punct de vedere creștin această atitudine e anormală și absurdă. Credința creștină are o logică a ei, o logică inexorabilă care nu îngădue **multiplicitate de atitudini contrastante.** Nu poți să ai credință în Hristos și să gândești sau să trăești în acelaș timp . . . . turcește. Credința are un unghiu al ei propriu; ea aruncă asupra tuturor lucrurilor o lumină a ei proprie; ea dă vieții tale o anumită direcție, precisă, inconfondibilă și incompatibilă cu tot ce nu se integrează în mod firesc în ea. Pentrucă **credința,** în sens creștin, înseamnă adeziune **totală** și **exclusivă** la Isus Hristos-Dumnezeu, care nu e o abstracțiune ci o realitate vie și care angajează în această adeziune întreaga ta ființă, total și definitiv. Evanghelia spune: **„să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău din tot cugetul tău și din toate puerile tale"**, ceea ce înseamnă — cum se exprima odată Nae Ionescu — că nimic din ceea ce simți și din ceea ce gândești să nu fie îndreptat în altă parte decât înspre

continuare în pag. 3

„Imposibilitatea depărțirii unui bărbat de femeia lui, atunci când ei stau în adevăr subt taina nunții și când în adevăr ei au realizat această taină, provine din faptul că doi oameni, legați prin taina nunții, nu mai sunt două ființe omenești ci una singură, alta decât fiecare dintre ele. Cu alte cuvinte, s'a operat un fel de sinteză spirituală și s'a creat un fel de ființă spirituală nouă. De aceea nici nu există, propriu zis, posibilitate de divorț. Știți că Biserica nu admite divorțul nicăeri. Lumea zice că divorțul nu este interzis decât la catolici; aceasta nu este exact; el nu este admis nici la ortodocși: numai printr'o decădere a ierarhiilor bisericești s'a ajuns la aberația aceasta a divorțului, deoarece legătura aceasta în fața lui Dumnezeu nu se poate desface, întrucât ceea ce se leagă sub egida divinității nu se mai poate deslega. Adică, dacă în adevăr s'a săvârșit taina nunții, trebue să presupunem că există acea ființă nouă; că s'a operat acea sinteză spirituală. Dacă presupunem că acea sinteză spirituală nu s'a operat, aceasta însemnează că taina nunții nu este eficace; Biserica însă nu poate să admită că o taină a ei n'ar fi eficace, prin urmare nu poate să admită că nu s'a operat acea sinteză de care vorbeam și prin urmare Biserica nu poate să admită divorțul. Biserica ar putea să spună cel mult că condițiile încare s'a operat, într'o anumită dată, taina nunții, n'au fost cele prescrise și deci actulnunții este nul; dar numai pentru cazul acela". NAE IONESCU: METAFIZICA I **(Teoriacunoștinței metafizice I. Cunoașterea imediată).**

FLAVIU POPAN:

«Dictatură duhovnicească»

România Liberă din 12 Iunie 1953 publică o detaliată dare de seamă despre lucrările Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și ale Adunării Naționale Bisericești, care au avut loc, în zilele de 6, 7 și 8 Iunie a. c., la București. Membrii Sfântului Sinod, în frunte cu Patriarhul Justinian, au discutat aci, în obișnuita atmosferă de ascultare și prea plecare, problemele păcii și ale biruinței finale comuniste. Pentru a explica această absolută și spontană unitate de vederi într'un săbor menit tocmai să cumpănească, să confrunteze și numai la urmă să ia deciziî, organul de presă comunist vorbește de adânca înțelegere a ierarhilor care au îmbrățișat cu entuziasmul firesc deciziile Marii Adunări Naționale și ale Consiliului Mondial al Păcii. În foaia „pentru apărarea credinței strămoșești", Solia, găsim, în schimb, o încercare de justificare teologică a susnumitei atitudini arhierești. «Pare că Răsăritenii — stă scris într'un număr recent — s'au călăuzit mai mult de principiul evanghelic care spune că „împărăția creștină (!) nu este din această lume" și ca atare, ar trebui „să se dea Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu". De aci, poate, derivă și acel spirit de obediență, față de autoritatea constituită» . . . (anul XVII, nr. 16).

Nu putem contesta în nici un caz spiritul de obediență și de slugărnicie, față de autoritatea constituită, al Patriarhului Justinian, al Mitropoliților Sebastian al Moldovei, Nicolae al Ardealului și al episcopului Valerian al Orăzii. Recenta lor decorare cu ordinul „Steaua R. P. R." (clasa I și II), pe care nici Iosif Chișinevschi nu-l are este o dovadă a efortului depus pe altarul Cezarului. Dar ne îndoim că „acel spirit de obediență față de autoritatea constituită" ar putea găsi justificare într'un principiu evanghelic. Preotul Dr. Marin Ionescu, fostul paroh al Bisericii „Cuibu de Barză" din București și colaborator la Glasul Monahilor, despre care abia acum aflăm că a fost condamnat la „Canal", ar fi desigur, ca atâția alții (ca să nu cităm pe episcopii uniți), de altă părere.

Prezența în Biserică a spiritului de obediență față de autoritatea constituită, derivat — dacă vreți să credeți aceleeași Solii — din tendința contemplativă a omului din Orientul Mijlociu (Offenbarungsmensch), din subtilitatea dialecticei grecești, din exageratul individualism balcanic ori din misticismul pravoslavnic (e catolic, sau catolicizant „scriitorul" Soliei?) nu explică decât un singur lucru: ușurința cu care comuniștii atei au pus la noi mâna pe cârma corăbiei lui Hristos, trecându-o sub comanda lor unică, totalitară. Unde vreți să găsiți o mai organizată dictatură duhovnicească? Căci chiar în organizarea internă a activității sale, Biserica oficială dela noi a adoptat — ca să repet turnătura frazei din Solia — principiul autocratic al Comenzii unice, care astăzi a culminat până la dogmatizarea infaliblității comuniste.

Cu credincioșii catolici procedura a fost, se pare, mult mai complicată. Comuniștii s'au izbit aci de o conducere închegată și de un cap care nu era atât de ușor de înlocuit. De aci toată furia lor contra Papei, de aci tot veninul vărsat împotriva lui. Iată ce scrie, de pildă, unul din ei într'un „studiu" închinat Înalt Preasfinției Sale Dr. Nicolae Bălan, mitropolitul decorat cu ordinul „Steauna R. P. R.":

„Sensul voit, dar nemărturisit, al operii Vaticanului a fost în fond acesta: să concentreze Biserica în mâinile „capului" ei, până la a o putea reduce la acest cap, la voința lui, la puterea lui, inspirate și controlate, evident, de curia papală. Biserica este astfel papa și papa este Biserica . . . Cuvântul lui înlocuește sinodul general, autoritatea lui suprimă autoritatea ierarhiei întregi. Tot ce este drept, privilegiu, atribuțiune, putere, derivă dela el: el este totul. Biserica este constituită de papă și pentru papă, așa cum lumea este creată de Dumnezeu și pentru slava lui Dumnezeu" (T. M. Popescu, Sensul schismei și al unirii Bisericilor, în Omagiu Înalt Preasfinției Sale Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului). Evident, aceste considerații ale teologului comunizant întrec cu mult plăpândele considerații făcute în acelaș spirit de omul dela Solia, împotriva așa zisei „conduceri monolitice". Ele nu pot fi egalate decât de proza unui alt teolog comunist, care nu se sfiia să scrie: „Teologia catolică tinde să ridice pe papă chiar deasupra Sfintei Euharistii, pentruca autoritatea suveranului pontif să nu se mai împiedece de Hristos". (v. Studii Teologice, an II/1950, Nr. 1—2). S'ar părea, deci, că însuși Domnul Nostru Iisus Cristos a căzut victimă dictaturii papale, de care comuniștii atei se străduesc cu orice preț să-l libereze. Și totuși Biserica Romană rămâne cea mai formidabilă forță spirituală împotriva puhoiului din Răsărit!

continuare în pag. 3

ABECEDARUL ÎN EXIL

de

N. I. HERESCU

Nu numai oamenii pot fi loviţi de osânda grea a pribegiei: există şi cărţi surghiunite!

Desigur, o operă a spiritului, prin însăşi firea ei, poate fi zămislită, redactată şi încredinţată tiparului oriunde pe lume, fără să-şi piardă pecetea originii sale, legată de persoana autorului. O carte a unui scriitor, gânditor sau învăţat român poate apărea oriunde: rămâne cartea unui român. Ea nu poate fi considerată o carte pribeagă.

Sunt însă şi unele cărţi — modeste dar de neînlocuit — al căror rost este să vadă lumina tiparului în ţara de baştină a celui ce le-a scris. Aceste sfioase şi încântătoare sunt „cărţile băştinaşe", menite să crească numai în pământul pe care se vorbeşte limba lor. Aşa sunt abecedarele, cărţile de citire pentru copii şi tineret, cărţile de rugăciuni ori de cântece, manualele elementare de istoria şi geografia patriei, şi alte câteva, — pe scurt, cărţile asupra cărora se deschid ochii copilului, cele ce conduc pe fiul de om în primii lui paşi pe cărările vieţii. Între aceste cărţi ale copilăriei, abecedarul este, mai mult decât toate, cartea unei singure ţări, a ţării de naştere. Un abecedar care apare într'o ţară străină devine, ca şi oamenii, un exilat . . .

O informaţie sosită din ţară ne vestea nu de mult că, în R. P. R., **s'a interzis vânzarea tuturor cărţilor de şcoală (şi a hărţilor geografice) tipărite înainte de 1947.** Cam în acelaş timp cu această ştire odioasă, a cărei semnificaţie nu scapă nimănui, a ajuns pe masa noastră, ca o compensaţie, o carte măruntă care ne-a mers la inimă. Intitulată: **„A. B. C. Darul lui Moş Crăciun"**, cartea cuprinde, în 80 de pagini ilustrate, un abecedar românesc. Deşi apărut după 1947, vânzarea acestui abecedar ar fi totuşi interzisă în R. P. R., dacă ar ajunge pe-acolo! . . . Copiii din exil vor fi însă fericiţi să aibă în mână o carte a lor, în care palpită un suflet curat, iubirea de ţară, şi dorul . .

Căci se nasc copii şi în exil. Legile firii sunt neînfrânte şi neschimbătoare; ele răsbesc şi continuă, oricare ar fi suferinţele oamenilor. Florile cresc şi în tristeţea cimitirelor, soarele răsare mai departe şi peste câmpurile de luptă acoperite cu cadavre. Tinerii se îndrăgostesc şi în ocnele de sare, copiii pot vedea lumina zilei şi într'o temniţă. Este taina vieţii şi marea ei forţă: aceia de a merge înainte pe drumul dintru început, fără să poată fi oprită de tragediile ce se abat asupra omenirii.

Se nasc copii de român şi în exil. Copiii aceştia nu-şi cunosc ţara. Cresc şi se joacă între copii străini, descopăr lumea pe privelişti străine, iar când vine vremea învăţăturii încep şcoala într'o limbă care nu e a părinţilor lor. De 6-7 ani de când durează surghiunul — pentru unii durează chiar de 8 sau 9 ani — copiii născuţi în pribegie ajung, unul câte unul, la timpul când se merge la şcoala primară; risipiţi pe toată faţa pământului, ei încep să recunoască literele şi deprind să le scrie într'un grai străin. Copiii de român născuţi în exil cresc şi merg la şcoală în limba franceză, engleză, germană, spaniolă sau italiană, şi aceste limbi, prin forţa împrejurărilor, se transformă în limba copilăriei lor.

De bună seamă părinţii continuă să vorbească între ei româneşte, şi copiii noştri, pe lângă limba ţării de azil pe care o folosesc la şcoala primară, învaţă acasă graiul strămoşilor. Pentru copiii pribegiei, patria se găseşte în sălaşul — cel mai adesea redus la o cămăruţă într'un subsol sau într'o mansardă — în care s'au ghemuit părinţii fugari. Acolo, în acel sărac adăpost, au cules ei, de pe buzele mamei, primele cuvinte rostite în graiul ţării noastre şi tot acolo vor urma să-l vorbească; pentru ei, limba naţională nu se mai învaţă la şcoală, ci acasă, cu părinţii.

Dar, dacă vorba se prinde după ureche, scrierea nu se poate deprinde decât după carte: învăţământul oral al părinţilor, nu mai ajunge pentru scriere şi citire. Afară de asta, ce fel de limbă este aceia în care nu poţi citi texte, chiar dacă e graiul în care te alintă mama? Ce înseamnă pentru copil o limbă în care nu poate descifra, chiar numai buchisind, chiar numai silabisind, poveşti năsdrăvane, rugăciuni, snoave, ghicitori? De aci necesitatea unui **abecedar al copiilor fără ţară.**

Un abecedar românesc publicat în exil se înfăţişează deci ca o formă de apărare a limbii române. În împrejurări deseori dramatice, întotdeauna triste ori cel puţin melancolice, exilaţii au nevoe de această sfiicioasă carte a buchiilor româneşti, spre a consolida graiul strămoşilor în mintea fragedă a copiilor care sunt rodul bejeniei. Copiii născuţi departe de ţară, dela cel dintâi până la cel din urmă, dela vlădică până la opincă, trebue să revină acasă rostind graiul patriei în aşa chip, încât să nu poată fi deosebiţi de copiii născuţi în ţară.

Fireşte abecedarul acesta nu este ca toate abecedarele, după cum copiii cărora le este destinat nu sunt ca toţi copiii. Este şi el exilat, ca şi ei; ca şi ei, n'a văzut lumina acasă, ca şi ei, nu-şi cunoaşte ţara . . . Din această pricină, se prezintă, în egală măsură, ca o carte pentru copil dar şi ca un îndreptar pentru părinţii deveniţi învăţători ai copilului. Ţelul unui asemenea abecedar fiind, în primul rând, de a pune la îndemâna părinţilor o culegere de texte potrivite, el se va înfăţişa, în chip firesc, ca un compromis între un abecedar şi o carte de citire. Deaceea, dealtfel, înainte de a trece în mâna copiilor, abecedarul va fi citit, cu bucurie şi cu emoţie, din scoarţă în scoarţă, de oamenii maturi, fie că au sau n'au copii. Abecedarul vine ca un sol al patriei vremelnic pierdute şi nu puţini, când îl vor lăsa din mână, vor strivi furiş o lacrimă în colţul genelor.

Abecedarul exilului face totodată şi un al doilea serviciu limbii române. „Buc... alese" pe care le publică sunt, fără îndoială, dintre cele mai scumpe inimii tu... Românilor. Sunt, cu siguranţă, cele ce nu mai pot fi citite azi în abecedarele din ţară de când, aşa cum ne anunţă vestea amintită, **s'a interzis vânzarea tuturor cărţilor de şcoală tipărite înainte de 1947.** În ce abecedar tipărit acum la Bucureşti se mai găse... **Imnul Naţional** al României? . . . **„Trăiască Regele, în pace şi onor . . . Trăiască Patria, cât soarele ceresc . . ."** În ce abecedar ieşit dela tipar cu ştampila cenzurii roşii mai pot citi copiii **Tatăl Nostru? . . . „Tatăl nostru, Carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ . . ."** În ce abecedar „de după 1947" mai există strofele închinate zilei de 10 Mai?

Zece Mai ne-a fi deapururi
Sfântă zi, căci ea ne-a dat
Domn puternic ţării noastre,
Libertate şi regat.

În niciunul, desigur: texte exilate şi ele, care nu-şi mai puteau găsi loc decât în abecedarul exilaţilor! În el, în deosebi, aveau să se refugieze rugăciunile, toate rugăciunile, alungate din biata ţară în care mitraliera soldatului străin transformă în Dumnezeu pe balaurul însângerat care a plesnit de 1 Martie . . . Copiii din exil vor continua să înveţe şi „Tatăl Nostru", şi „Doamne-Doamne, ceresc Tată", şi rugăcunea către sfânta Fecioară:

Cuvine-se cu adevărat
Să te fericim pe Tine,
Născătoare de Dumnezeu,
Cea pururea fericită
Şi prea nevinovată
Şi Maica Dumnezeului nostru.

Abecedarul pribeag este dealtmintreli, în întregul lui, gândit şi alcătuit sub semnul credinţei. Cuprinsul său este strâns între cele două mari sărbători creştineşti, Crăciunul şi Paştile, Naşterea Domnului şi Învierea Lui din morţi, amândouă arătând Românilor calea speranţei şi a marilor învieri. Cărticica se deschide cu poeziile tradiţionale de Crăciun, căci este „Darul lui Moş-Crăciun": nu lipseşte colindul din noaptea de Ajun, „Florile Dalbe", nici „Steaua sus răsare", nici „Trei Crai dela Răsărit", nici, bine înţeles, „Moş Crăciun cu plete dalbe". Se închee cu bucăţile de Paşti, între care figurează — copiii fiind acum ajunşi la capătul abecedarului şi al anului lor şcolor — ştiu deci să citească bine — poezii din clasicii noştri. Găsim şi cunoscutul **Pastel** al lui Alecsandri: „De Paşti, în satul vesel, căsuţele 'nălbite . . ." şi găsim, negreşit, poemul lui Coşbuc, în care poetul ţărănimii cântă, în versuri sculptate, învierea lui Iisus şi sosirea primăverii, bucuria ţăranului şi credinţa lui în Dumnezeu:

E pace 'n cer şi pe pământ . . .
Răsuflul cald al primăverii
Adus-a zilele 'nvierii.
Şi cât e de frumos în sat!
Creştinii vin tăcuţi din vale
Şi doi de se 'ntâlnesc în cale
Îşi zic: Cristos a înviat!
Şi râde-atâta sărbătoare
Din chipul lor cel ars de soare.

Străjuit de aceste hotare eterne ale sufletului românesc: Naşterea Domnului şi Învierea Lui, abecedarul deapănă cu grije şirul literelor din alfabet. La litera **D**, copilul descopere Doina, cântecul dulce şi trist al neamului său. Litera **E** este şi va rămâne pururi pentru el litera cu care începe numele lui Eminescu. Cu litera **H** începe Hora, dansul pe care copilul nu l-a văzut încă niciodată învârtindu-se sub copacii satului, în după-amiezile de Duminică. Iar odată cu litera **T**, micul pribeag învaţă să scrie numele întreg al „Ţării Româneşti", în cinstea căreia va spune pe de rost strofa bătrânească a lui Haralamb Lecca:

A mea frunte ţi se 'nchină
Ca 'naintea unui sfânt,
Căci, deşi copil eu sunt,
Inima de dor mi-e plină
Să te văd mereu regină
Pe pământ.

Abecedarul exilaţilor este, aşa cum era de aşteptat, darul unei mame. O româncă a simţit imboldul de a împleti, pe paginile albe, ţesătura literelor. Frumoasă ca un chilim, către ea se vor îndrepta, minunaţi, ochii copiilor surghiuniţi.

Sărutăm cu respect mâna care a scris dealungul paginilor. Autoarea a înţeles că numai aceia se vor înălţa, care mai mult se vor fi umilit. Aducând la îndeplinire cu rodnică umilinţă şi cu frumoasă cuviinţă românească, opera cea mai modestă dintre toate, vrednica româncă s'a înălţat. Numele ei este **Doamna Maria Găzdaru**, profesoară şi soţie de profesor.

NICOLAE POP, **Kirche unter Hammer und Sichel. Die Kirchenverfolgung in Rumänien.** Morus-Verlag, Berlin 1953, p. 148.
(Profesorul Dr. Georg Stadtmüller face recenzia cărţii în revista **Neues Abendland**, Juni 1953).

PSALMUL 15

I

Ocroteşte-mă, Dumnezeule, că la tine alerg;
Domnului îi zic: „Domnul meu eşti tu;
afară de tine, nu există fericire pentru mine!"

Pentru sfinţii care locuesc în pământul său,
cum mi-a câştigat întreagă inima!

Dar cei ce urmează dumnezei străini
îşi îngrămădesc loruşi dureri.

Eu sângele jertfelor acestora nu-l voi turna
şi numele lor buzele mele nu-l vor spune.

II

Domnul este moştenirea şi paharul meu:
tu, Doamne, ţii în mânile tale soarta mea.

Măsurătorile au căzut, pentru mine, în pământ bun
şi de moştenirea mea, iată, mă bucur foarte!

Binecuvintez pe Domnul, care mi-a dat sfat:
că şi noaptea inima mea e de râvnă plină.

Pe Domnul îl am înaintea ochilor mei pururea;
nu mă voi clăti, că stă de-a-dreapta mea.

III

Pentru aceasta se veseleşte inima mea
şi sufletul meu saltă:
chiar şi trupul mi se odihneşte în pace.

Căci nu vei lăsa, la cei din iad, sufletul meu,
nici vei răbda ca sfântul tău să vadă putrejune.

Arăta-vei mie calea vieţii
şi plinătatea bucuriilor de lângă tine,
a desfătărilor, de-a-dreapta ta, pururea!

(Traducere de **Octavian Bârlea** şi **George Racoveanu**, după LIBER PSALMORUM. Nova e textibus primigeniis interpretatio latina cum notis criticis et exegeticis. Roma 1945).

Pilotul Bâzu Cantacuzino a obţinut un nou mare succes de acrobaţii aeriene la festivalul internaţional de aviaţie ce a avut loc la Madrid la sfârşitul lunii Mai. Pilotul român i-a înmărmurit, cu extraordinara lui acţiune, pe cei 150 000 de spectatori.

LA MOARTEA UNUI SOLDAT

În bisericuță era cald. Soborul de preoți, întărit de o mitră episcopală, își făcea datoria, servind ritualul de îngropare. Lumea era tristă și asculta pioasă frumoasele stihuri despre deșertăciunea vieții, pe care vocea de bariton a unuia dintre cuvioși le cetea cu atâta sentiment. Până și corul cânta mai puțin fals ca de obiceiu.

Pe catafalc, soldatul și bărbatul de stat își odihnea pe veci truditu-i trup. Nici afet de tun, nici fanfare, nici măcar rosete sau pinteni . . . Acel căruia i s'ar fi cuvenit funeralii naționale zăcea ignorat de lumea marelui oraș într'o obscură casă, dintr'o și mai obscură stradă.

După serviciu s'au cetit telegramele de condolare: Unele mai lungi, altele mai scurte, după posibilități și prietenie..

Au vorbit apoi representanții națiunilor, alături de care soldatul și servitorul credincios al României a condus lupta pentru libertate. După ce au vorbit, au băgat hârtiile, de pe care cetiseră, în buzunar și au plecat. Au luat apoi cuvântul prietenii soldatului, precum și alți reprezentanți ai diverselor comitete naționale. Acum s'a putut vedea că diplomații străini au știut ei ce au știut. Dacă rămâneau, erau martori la anumite scene aromate balcanic, care i-ar fi pus într'o situație delicată, asemănătoare unui oaspe devenit martor fără voie la o dispută conjugală.

Între timp cioclii așteptau afară, stând rezemați de cadillac-urile mortuare și discutând ultimele rezultate de baseball.

Un reporter al lui Associated Press, cu țigara în colțul gurii, cerea informații dela cei care părăseau biserica. Rezultatul cercetărilor și le nota pe o bucată de hârtie, pe care ai fi putut jura că a găsit-o undeva pe stradă.

Corpul cel fără de suflare a fost apoi condus pe drumul fără întoarcere . . .

IUSTIN P. LIUBA

«Dictatură duhovnicească»

Transcriind infamiile de mai sus, îmi amintesc de un desen publicat într'un săptămânal italian ilustrat. În fața unui crucifix de lemn, Sfântul Părinte sta în genunchi, cu capul plecat și cu mâinile împreunate. Alături, un călugăr simplu, îmbrăcat în negru, îi asculta spovedania păcatelor. — Nu zic, oare, catolicii că Papa e infalibil, că nu e păcătos, comentau doi tovarăși opriți lângă edicolă. — Papa e infalibil (infalibilitatea nu e tot una cu impecabilitatea) și e cap unic al Bisericii, dar de aci și până la infamiile debitate de răuvoitori și de mercenari este o prăpastie.

Ar fi greșit să judecăm organizația religioasă a Bisericii după formele de guvernământ actuale — democratice sau totalitare — ale societăților civile de astăzi. Biserica nu intră nicicum în aceste categorii familiare oamenilor politici. Căci ea a fost întemeiată cu un alt scop de Iisus Cristos, Fiul lui Dunezeu făcut om. Învățătura ei nu este produsul minții omenești ori al educației cetățenești, ci e descoperită credincioșilor de Dumnezeu însuși în cărțile sfinte. Asupra acestor adevăruri revelate n'avem nici o libertate să discutăm (de vrem să rămânem creștini): nu le putem alege mai pe potriva noastră, nici nu le putem pune la vot, ci trebue să le primim așa cum ne-au fost date. Adevărul lui Dumnezeu se impune întreg și neschimbat credinței noastre, e prin natura sa totalitar. Pentru păstrarea neatinsă a acestui adevăr, se înțelege cât de labilă ar fi paza „poporului", schimbăcios și înclinat spre discuții și opinii contrare, care în cazul de față nu pot avea loc. (Sporirea continuă a sectelor protestante ne este o dovadă). Alegerea unui cap, călăuzit în toată vremea de Mântuitorul Iisus și supus Lui, e mult mai conformă cu exigențele adevărului creștin revelat.

Dar mai este un motiv care impune această formă de conducere unitară a Bisericii. Din poruncă dumnezeească adevărul evanghelic trebue predicat în toate locurile și la toate neamurile, fără nici o deosebire. Orice formă de activitate omenească, fără excepție, trebue să fie pătrunsă de spiritul creștin. Cum s'ar putea realiza acest postulat al Mântuitorului, fără o conducere supranațională și fără o organizație închegată, în care fiecare își cunoaște locul și datoria ce-o are?

Papa este capul văzut al Bisericii și este infalibil în chestiunile care privesc adevărurile revelate, de credință și de morală, pentru motivele indicate și în sensul de mai sus. Așa este caracterul societății religioase întemeiate de Cristos și așa cere natura adevărului creștin descoperit nouă de Dumnezeu. Aci nu se poate amesteca și nu trebue să se amestece nici un cap de stat, nici un guvern, nici un partid și nici o grupăciune politică.

Dar dela constatarea acestui fapt și până la afirmația că Papa înlocuește sinodul, suprimă ierarhia, că toată biserica se reduce la el, la voința lui, la puterea lui, e cale lungă, cât dela pământ la cer. Chiar și cu ocazia ultimei declarații solemne a dogmei despre Adormirea Maicii Domnului (pentru care nu a convocat un sinod anume), Sfântul Părinte a cerut mai întâi părerea în scris a tuturor episcopilor, a cercetat toate scrierile Sfinților Părinți (îndeosebi răsăriteni), a consultat pe cei mai de seamă teologi, a observat devoțiunea unanimă a credincioșilor, a ascultat adecă toată Biserica și numai după aceea s'a pronunțat „ex cathedra", în numele lui Hristos. Cu cât ne îndepărtăm de această Sfântă a Sfintelor, caracterul așa zis „totalitar", impus de exigențele adevărului revelat, îmbracă noi aspecte. Sfântul Părinte, de pildă, nu pune mâna pe putere, bazat pe principiul selecției naturale a capului ori designat de testamentul antecesorului său, cum se întâmplă în regimurile dictatoriale, ci e ales prin majoritate de voturi, ca în cele mai democratice republici. El nu are alte mijloace de constrângere a supușilor, în afară de conștiința liberă a credincioșilor. În raporturile dintre „periferie" și „centru" nu primează ordinul dat și procedura biurocratică, ci convingerea personală a omului care cunoaște legea dumnezeească și caută să i se conformeze dela sine, după prudență și împrejurări. De atâtea ori dispozițiile dela centru se lasă așteptate ani de zile până să sosească! Roma are timp, „Roma e eternă", cum zice proverbul, chiar și atunci când în acest ritm se pierd ocazii prețioase. Ar trebui parcurs tot codicele de drept canonic pentru a ilustra libertățile de care se bucură membrii ierarhiei bisericești. Dictatura spirituală a Bisericii nu am putea-o numi decât spirit de disciplină, necesar până și în cel mai democrat stat.

E dela sine înțeles că această formă de conducere a Bisericii nu intervine și n'a intervenit ca un „Deus ex machina", pentru a înconjura toate relele, a înlătura toate deficiențele și a impune biruința totală a binelui în istoria omenirii. Numai gregarii comuniști trăiau în iluzia instaurării paradisului pământesc. Un lucru însă pare să fie cert: rezistența surprinzătoare, opusă de Biserica catolică comunismului în lume și în țările călcate de Ruși se datorește în bună parte organizației sale interne și spiritului evanghelic de disciplină. De ce, dară, să ne aliem cu bolșevicii împotriva Papei?

FLAVIU POPAN

CULTURALE

Paris. În casa Comunității Românilor Catolici din Paris, D-l Prof. SEVER POP, dela Universitatea catolică din Louvain (Belgia) a ținut o conferință despre **Badea Cârțan, în slujba unirii sufletești române și romane.** Figura Baciului din Cârța a fost cu măestrie evocată. Cei presenți au rămas impresionați de țăranul oier, făcut dintr'o bucată, luminat de Evanghelie și Istoria Românilor, care si-a vândut cele 500 oi (tot avutul său!), ca să colinde Țara Românească, Transilvania; să facă drumuri la Viena, Paris, Roma, Palestina etc.; să intre în relații cu politicieni și bărbați de Stat, și să devină un apostol al unității naționale și latine. Conferința a fost viu aplaudată.

B.

În zilele de 14 și 15 Iunie 1953, sub auspiciile asociației „Fides Romana", s'au oficiat la sanctuarul franciscan din **Altötting** (Bavaria) slujbe religioase și s'au înălțat rugăciuni către Sfânta Fecioară Maria, pentru izbăvirea din prigoană a Bisericii lui Hristos și a popoarelor de dincolo de Cortina de Fer. În biserica parohială Sf. Magdalena, Preoții Dr. Florian **Müller** și Petru **Cadaru** au slujit o sfântă Liturghie cântată, la care a dat răspunsurile corul Românilor din Linz, Salzburg și München. Marea adunare din piață, la care au vorbit reprezentanți ai Ucrainenilor și Ungurilor, s'a încheiat cu o rugăciune în comun, cu participarea Nunțiului Apostolic din Germania, Arhiepiscopul Dr. Aloysius **Muench.**

Părintele Petru Cadaru, care a ținut după slujbă o documentată predică despre prigoana religioasă în România, a împărțit apoi celor prezenți un foileton cu icoana **Preacuratei dela Radna** și un text tipărit în limba germană: **„Für die verfolgten Christen in Rumänien".**

F. P.

«Democrație spirituală»

de pildă, afirmația că „forma sinodală favorizează concepțiile colectiviste (totalitare)" (Pr. Ioan Gh. Coman). Între teoria „democrației spirituale" și teoria „sinodalității" nu poate exista înrudire. Paza dogmei creștine și paza rânduielii bisericești n'a fost dată în seama turmei necuvântătoare. Ci în paza celor rânduiți de Hristos și puși sub călăuzirea Duhului Sfânt. Acestora le-a poruncit El: mergând, învățați! Deci paza a fost lăsată Duhului Sfânt și episcopilor.

Așa mărturisesc, în încheierea hotărîrii Sinodului lor, chiar Sfinții Apostoli. Iar sfântul Cyprian nu în zadar scrie, în anul 252, papei Cornelius în numele Sinodului său aceste cuvinte: placuit nobis Sancto Spiritu suggerente. În aceeași încredințare, Sinodul dela Niceea (325) declară explicit: quod trecentis sanctis episcopis visum est, non est aliud putandum, quam solius Filii Dei sententia.

Pentru urmașii de mai târziu ai Apostolilor dificultățile păzirii adevărului erau mult ușurate. Dacă sfântul Grigore cel Mare, papa Romei, declară că sinoadelor Ecumenice ținute până în zilele lui (4 la număr) li se cuvine aceeași cinstire ca celor 4 Evanghelii (sicut sancti Evanghelii quatuor libros, sic quatuor Concilia suscipere et venerari me fateor) și când biserica lui Hristos (Răsăriteană și Apuseană) dă aceeași cinstire primelor (Șapte) Sinoade Ecumenice (Răsăritenii le numesc „șapte sigilii ale Duhului") sarcina episcopilor de astăzi ai Bisericii e enorm ușurată: ei trebue să aibă grijă ca deciziile lor să fie în conformitate, în spiritul formulărilor sinoadelor ecumenice (infailibile) deja existente.

Cunoaștem cu toții roadele neiubirii de disciplină, de ordine, de răspundere a celor ajunși de capul lor. Autocefalia a devenit repede acefalie și a sfârșit în anarhie. Iar când puterea lumească, anticreștină, a vrut să s'amestece total în viața comunității creștine, autocefalia a rodit apostasia . . .

Aci e rădăcina răului. Și n'am întâlnit pân'acum arhiereu ortodox adevărat care să nu fi recunoscut acest rău.

G. RACOVEANU

«LIPSĂ DE EXIGENȚĂ ȘI DE PRINCIPIALIATATE»

Pe baza unei hotărîri a Prezidiului Acade. R.P.R. a apărut de curând volumul IV din operele lui **Eminescu,** cuprinzând poeziile lui postume: cele din vremea boalei și de după boală, **„ținute multă vreme ascunse de criticul reacționar Titu Maiorescu".** (Scânteia din 15 Aprilie 1953). Volumul s'a editat prin îngrijirea poetului, profesorului, gazetarului și criticului literar Panaitescu — **Perpessicius,** mare mutilat de război.

Munca lui Perpessicius însă pare a nu fi deloc „pe linia" republicănească. Deaceea **Scânteia** îl denunță opiniei publice narodnice. Cităm:

«În prefața și introducerea sa, Perpessicius nu amintește nimic de faptul că regimul burghezo-moșieresc a ținut ascunsă o mare parte a postumelor eminesciene; criticul nu s'a simțit obligat să ia vreo atitudine față de rolul nefast jucat de Titu Maiorescu.

În introducere, acest dispreț cosmopolit al burgheziei este numit pudic „chestiunea postumelor lui Eminescu, a oportunității sau a non-oportunității tipăririi lor", fără a se arăta **pentru cine** era „non-oportună" tipărirea acestora. Introducerea citează lucrări ale unui Titu Maiorescu Bogdan Duică sau M. Dragomirescu fără să ia atitudine critică față de aceste măsluiri ale operei eminesciene. Articolul despre Eminescu al reacționarului Cezar Papacostea este apreciat drept „amplu și judicios". Autorul introducerii ignorează faptul că abia astăzi, după doborîrea regimului burghezo-moșieresc, a devenit posibilă și s'a început munca de interpretare critică științifică, menită să pună în valoare opera eminesciană, să o curețe de zgura falsurilor reacționare . . . .

Prezentarea „neutră", obiectivistă, a ideilor false și a prejudecăților înrădăcinate de critica literară burgheză este deadreptul opusă adevărului, obiectivității științifice. Obiectivismul nu are nimic comun cu obiectivitatea științifică, ci este, de fapt, întotdeauna o expresie a ploconirii față de ideile reacționare burgheze.

Trecând la aprecierea unora din poeziile publicate. Perpessicius se ferește să facă o caracterizare clară a continutului de idei și a valorii artistice a acestor poezii și se folosește — într'un stil încurcat, sucit și greoi — de formulele obscure ale criticii impresioniste burgheze „ecourile procesului de desquamare lirică", „edenul selenar", „suavitatea de vis și crepuscul", „timbrul plutonian", etc. Asemenea formule par cititorilor niște fantome dintr'o lume pe veci apusă, când critica și istoria literară oficială nu aveau nimic comun cu știința și când termenii folosiți de „critici" erau meniți să ascundă lipsa de idei sau conținutul reacționar al ideilor, să stârnească confuzie.

A spune despre o poezie cu un puternic conținut social, cum este „Viața", că se caracterizează print'un „umor psalmodiat", înseamnă a răspândi ideile jignitoare ale burgheziei cu privire la Eminescu, înseamnă a da dovadă de lipsă de respect față de opera lui.

Prefața și introducerea la volumul de postume arată că criticul Perpessicius nu a rupt încă cu concepțiile sale greșite, formaliste, din trecut și nu a înțeles că adevărul științific poate fi slujit numai de acei ce se situează sincer și deschis pe o poziție înaintată, în lupta dintre forțele progresului și ale reacțiunii».

Așa se denunță lumii, în Republica Populărească, intelectualii care nu se pot preface în trențe pentru uzul ciolovecilor lui Gh. Gh.-Dej. După acest prim pas urmează opera de sistematică nimicire. Noroc că nu vor mai avea vreme să-i distrugă pe toți!

R.

A APĂRUT:

BULLETIN SCIENTIFIQUE ROUMAIN, Tome II 1953, **Institut Universitaire Roumain Charles Ier,** 38 Rue Ribéra, PARIS, 188 p.

LECȚII DE TEOLOGIE PENTRU ADULȚI

Deoarece grădina sfintei Teologii începe a fi tot mai mult frecventată, de fel și chip de lume, credem a săvârși faptă creștinească punând etichete și indicatoare **pentru a face plimbarea rodnică (pentru plimbători) și nevătămătoare (pentru Grădină). Că, iată, râvna nu e pe măsura puterii: amnarul inimii lovește tare cremenea minții; dar fără iasca cunoștinței aceasta nu ia foc . . . Exilul — arde-l-ar focul! — e vinovat. Știm că dacă „n'a plouat la vreme" lanul nu mai leagă bob. Dar în materie de știință lucrurile nu stau chiar așa de rău. Deci, dară, ne-am hotărît a da, „cu duhul blândeței", unele îndrumări celor ce vor, cu de-a-dinsul, a se osteni astăzi cu problemele sfintei Teologii. Ținem să precizăm că rubrica aceasta va avea limite foarte elastice.** Teologia **este vorbire** despre Dumnezeu **și** lucrurile sale. **Și mare este grădina lui Dumnezeu!**

I. „PROPAGANDA FIDAE"

Una din foile de suburbie ale episcopiei ortodoxe românești din **Cleveland,** înfățișând cauza principală a slăbirii ortodoxiei strămoșești și a ticăloșirii românești — VATICANUL — se năpustește, cu toată puterea, asupra **„Secției Propaganda Fidae"** a acestui Vatican. Și-i trage și iar îi trage înainte cu **„fidae"** (fără **propagandae)!**

Pentruca apărătorul credinței strămoșești să cunoască, cel puțin, numele instituției pe care o ocărăște, ne îngăduim a-i da mână de ajutor. (Când primești poruncă să svârli cu piatra în cineva, pe care nu-l cunoști și habar n'ai ce trebăluește el în lume, e absolut necesar să știi cel puțin **cum îl chiamă.** Că altfel riști să ți se indice — la întrebare — altul; și să lovești, așa, din senin, în bietul creștin!)

1. Vaticanul nu are „Secții; ci „Congregații".

2 Titlul Congregației pe care vrea să o amintească teologul de exil este **„de Propaganda Fide"**; sau complet zis: **„S. Congregatio de Propaganda Fide".** În latinește nu există substantivul **fida-ae;** ci **fides-ei.** (Chestia cu **fideaua** e altă treabă!) Apoi: construcția cu gerundiv cere ca între gerundiv și substantivul însoțitor să fie acord de **gen, număr** și **caz. Aci** amândouă cuvintele stau subt influența prepoziției cu ablativ **„de".**

3. Congregația „de Propaganda Fide", pe care o ocărăște bogoslovul nostru, nu mai are nici în clin, nici în mânecă cu Bisericile Orientale și deci nici cu Biserica românească. Sf. Părinte Benedict XV a înființat, în 1917, **S. Congregatio, pro Ecclesia Orientali** ca să se ocupe de Bisericile de rit oriental.

Deci, între Congregația „de Propaganda Fide" și cea „pro Ecclesia Orientali" doar atât mai e comun: **amândouă au în denumire o prepoziție cu ablativ! . . .**

PUBLICAȚII

PAMFIL CĂRNAȚIU, **La Chiesa del silenzio in Romania.** Revista **Studium,** anno XXXXIX, Maggio 1953. p. 315—332. Roma.

GIOVANNI FILIP, **Pio IX e i „Principati Uniti" die Valacchia e Moldavia.** În **Osservatore Romano,** Roma, 14 Iunie 1953.

(În acest studiu, care privește legăturile Principatelor Române cu Roma, găsim o scrisoare inedită a Primului Ministru **Mihail Kogălniceanu** în chestiunea luării de raporturi mai strânse cu Sfântul Scaun).

În revista **Tabor** (Roma), an. VII, vol. XIII, Mons. **Aloisiu Tăutu** a publicat un articol despre Biserica din România. (Textul unei conferințe ținute la începutul lunii Februarie, la Colegiul **„De Propaganda Fide"**).

ADEVĂR ȘI LIBERTATE

Dumnezeu; toată inima și tot cugetul tău să fie orientate asupra lui Dumnezeu.... Tot ce ești „tu" să fie absorbit de Dumnezeu; nimic din ceea ce mișcă în tine, să nu cadă alături de Dumnezeu, ținta întregii tale activități, încordarea ta de fiecare clipă să tindă numai înspre Dumnezu, înspre acest centru de orientare a tuturor puterilor tale spirituale". Prin urmare, odată ce ai aderat la Hristos, El devine **totul pentru tine;** El devine măsura tuturor lucrurilor, El devine unghiul vizual prin care tu privești întreaga realitate, El devine criteriul ultim de judecată al tuturor problemelor, punctul de orientare. Hristos nu e numai una din realitățile care-ți populează sufletul, pus pe acelaș plan cu celelalte realități, ci e ființă care-ți umple întreg orizontul sufletului, iar credința în El e **principiul fundamental de înțelegere și interpretare a lumii și a vieții.** Ca și creștin nu poți să ai, prin urmare, o concepție filosofică despre restul lucrurilor care să nu se integreze în viziunea totală pe care ți-o dă credința despre lume. Nici nu pot să existe pentru tine alte „Adevăruri" înafară de Adevărul lui Hristos; nu pot să existe alte valori pe care **să le opui** lui Hristos sau prin care să **interpretezi** pe Hristos altfel decum se **interpretează** și se **propune El pe sine însuși.** Nu poți, prin urmare să admiți din Hristos numai atâta cât îți îngădue sisemul tău de filosofie, de pildă, și **să rămâi totuși creștin.** Nu poți să iei din Evanghelie **numai ceea ce convine concepției tale politice,** nici nu poți să aderezi la Biserică **numai** în măsura în care îți permite **interesul politic** sau **disciplina de partid.** A face așa înseamnă a ridica idoli în fața lui Hristos și a te închina lor.

De aci, din această poziție unică și exclusivă a lui Hrisos, naște **intransigența dogmatică** a Bisericii, de aci intoleranța ei absolută pentru interpretările eretice, de aci toată oroarea ei față de tot ce e pretenție de a angaja pe oameni în numele altor „principii" și ale altor „idealuri" decât cele ce decurg din personalitatea unică a lui Hristos; de aci toată neîncrederea ei față de întreprinderile care nu au la bază înțelepciunea Evangheliei și față de toate încercările ce nu sunt clădite pe Hristos. Biserica știe că „lui Hristos i s'a dat toată puterea în cer și pe pământ; „în numele lui trebue să se plece tot genunchiul" și cel al gândirii filosofice, și cel al acțiunii politice, și cel al activității economice și cel al realizărilor culturale. Căci nu există operă durabilă înafară de Hristos așa cum nu există nici **libertate** fecundă înafară de **adevărul** Lui.

ALEXANDRU MIRCEA

Intelectualic

Părintele **Trifa** s'a hotărât așadar să pășească la acțiunea **de apărare a ortodoxiei**-nu numai a ortodoxiei americane, ci a ortodoxiei de pretutindeni-împotriva unor primejdii din afară. Primejdiile **dinlăuntru** au fost lăsate în grija Domnului. Dintre primejdiile **din afară** Părintele Trifa s'a oprit asupra celei mai cumplite: **catolicismul Bisericii lui Hristos.** (Protestantismul, de pildă, nu constitue pentru ortodoxie nici un fel de primejdie; el este un prețios aliat împotriva catolicismului, împotriva Sfintelor Taine, a Sfinților Părinți, a sinoadelor Ecumenice și împotriva **ordinei canonice** stabilite de acestea). Deși gazetar, Părintele Trifa n'a luat direct asupră-și osteneala cu apărarea. Ci a trecut-o unuia de care n'a auzit nimeni vreodată: lui **„Cornel Pop"**. În **„nota redacției"** din fruntea primului articol al seriei **„pentru apărarea credinței strămoșești"**, publicat în **Solia**, foaia Episcopiei dela Cleveland, cetim: „Domnul Pop trăește de mulți ani în mijlocul refugiaților și a Românilor din America, însă nu se îndeasă la discursuri și la politică. De multă vreme ne-a scris, îndurerat și indignat, cerându-ne să luăm odată poziție contra atacurilor pe cari unii ziși „frați" le duc contra ortodoxiei în lumea liberă». (v. **Solia**, 22 Martie 53).

Românul american „Pop" a publicat în **Solia** zece articole de credință. (Ca la **Decalog!**). Din aceste zece articole constatăm că:

a) autorul lor se mărturisește a fi **de profesie ziarist** (fără a spune: unde, când și cum!);

b) umblă mereu prin bisericile protestante și catolice **din Germania**;

c) stărue asupra activității Misiunii Catolice pentru Europa;

d) se oprește, cu lux de amănunte, asupra vizitelor Mons. **John Kirk în Germania** și în celealte țări europene;

e) laudă articolașul **„Convertiri și Convertiți"** apărut mai înainte în **Solia.** (Pe-autor nu-l numește! Îl numim noi: **D. C. Amzar**);

f) știe ce este un **„Offenbarungsmensch"** (omul ținuturilor vecine cu Anatolia!);

g) aproape că se pricepe și la grecește. Vorbește undeva despre „concepția teocratică, în forma conducerii monolitice a pontificatului" (**monos**-singur, unic; **litos**-piatră, stâncă, bolovan. A nu se confunda cu **monolistic!**).

h) insultă și debitează **infamii** numai la adresa celor care s'au văzut **nevoiți** să se aplece peste ghizdurile **bunarului științei** D-lui **D. C. Amzar** din Germania. Dacă aceștia sunt preoți și uniți cu Roma, atunci sunt bieți **„popi năbădăioși"**, care **„își storc bietul lor creer ca să stoarcă otravă"** etc. etc. Dacă sunt laici și ortodocși, atunci sunt **„vânduți"**, **„renegați"**, **„neofiți"**, **„așa ziși ortodocși"**, **„oportuniști respingători"**, **„rebotezați"**, ș. a. m. d. Contând cu dificultatea de control și în general cu lipsa de pregătire a cetitorului din exil, el pune pe seama neamicilor lui afirmații pe care aceștia **nu le-au făcut niciodată în viața lor**; apoi le combate (indignat!).

i) cunoaște revistele care apăreau la București. Cunoaște revista mea **Predania.** (Sunt sigur că cunoaște și „colecția" revistei **Rânduiala**, în care au apărut: **D. C. Amzar, Naționalismul tieretului**, 1937, 32 p. 10lei; **D. C. Amzar, Naționalismus partidelor**, 1937, 81 p. 5lei;);

j) vorbește de teoria **trăirii** și cunoaște **„construcția frazei lui Nae Ionescu"**. Îl arată pe **Lucian Blaga** a fi **gânditor ortodox creștin;**

l) are cuvinte de mare laudă pentru **„frumoasa activitate desfășurată de Consiliul Ecumenic al Bisericilor"**;

m) atacă violent **Vaticanul**, și politica lui criminală, fără de care n'am fi ajuns astăzi subt cisma moscălească;

n) e lipsit de ascuțime; e stăpânit de furie și e plin de venin;

o) se contrazice, nu numai dela articol la articol, ci chiar „dele mână păn'la gură": înlăuntrul aceluiași articol. E lipsit de claritate. (Gândește, probabil, cu mintea „stră-strămoșilor"-Alah odihnească — i în pace! — și se exprimă în românește).

Cum avem grele motive să credem că autorul celor „zece articole" publicate de **Solia** nu e nici ardelean, nici american, nu se numește „Pop" și nu trăește în America, ne îngăduim să adresăm Părintelui Trifa-responsabil de tot ce se scrie la **Solia**-unele întrebări. Căci **Solia** nu e foaia unei grupăciuni, ori a unei bande politice. Ci e foaia unei **eparhii.** A-ți alege un pseudonim nu e lucru rău. Dar când pseudonimul e „prezentat" cetitorilor ca fiind numele adevărat al unuia pe care tu îl cunoști, îi cunoști modestia, nevasta și copiii, îți asumi grea răspundere. Când autorul, sub semnătura lui adevărată scrie lucruri blajine și se pretinde a fi **intelectual**, iar sub falsul nume pune în circulație infamii și se autotămâiază, asta nu se mai chiamă intelectualitate. Ci **intelectualic.** (Moștenire tot dela strămoși). Fapta asta se chiamă impostură. Și impostura nu se cade a face casă bună cu episcopia. Deaceea, întrebăm pe Părintele Trifa:

1. Dacă știe că „cele 10 articole" publicate de foaia episcopiei au fost trimise din **Germania;**

2. dacă știe că cel care le-a scris nu trăește printre Americani, decât în măsura în care în Germania sunt și Americani;

3. dacă își mai aduce aminte că autorul „decalogului" publicat de **Solia** a avut în organizația politică din care a făcut parte și Părintele Trifa tot gradul de **catihet** (catihéo: a instrui).

4. dacă știe că cel care afirmă (subt pseudonim) că . . . Vaticanul este răspunzător de situația în care se află astăzi poporul român; că «demnitarii Vaticanului» și-au dat mâna cu criminalii din Kremlin, semna, în 1949, (cu numele lui adevărat) o întâmpinare către Sfântul Părinte, în care mărturisește că el: **„Desaprobă, hotărât, acțiunea de denigrare a Sfântului Scaun, întreprinsă de unii ierarhi ai Bisericii Ortodoxe; atitudinea Sfântului Scaun față de ofensiva comunistă în lume fiind singura atitudine firească a Bisericii creștine față de luptătorii împotriva lui Hristos"**;

Atât, deocamdată.

G. Racoveanu

U. S. A. CETATE STĂTĂTOARE

PREȘEDINTELE EISENHOWER RĂSPUNDE CANCELARULUI ADENAUER

În răspunsul dat Cancelarului Adenauer la telegrama trimisă cu prilejul sângeroasei înăbușiri a răscoalei populației muncitoare din zona sovietică a Germaniei, Președintele Dwight D. Eisenhower spune:

«Întâmplările recente din Berlinul și din Germania de răsărit au zguduit inimile și speranțele oamenilor din toate părțile lumii. Această exemplară demonstrație de curaj ne întărește în credința noastră că ani de opresiune și de încercare de influență ideologică nu pot înnăbuși spiritul libertății în dosul cortinei de fier. **Reiese clar că efectele acestor întâmplări vor fi resimțite în toate statele satelite ale imperiului sovietic».**

În vremea în care bărbați de stat francezi declară că Rusia Sovietică are tot dreptul la garanții **împotriva unei Germanii unite și în care mulți oameni politici englezi își arată înduioșarea față de „noul curs" al politicei sovietice, întâmplările din Berlin și din restul Germaniei robite vin să încurce socotelile celor ce-și fură singuri, în ajunul iernii, căciula. În această vreme Cancelarul Adenauer, far luminos în negura politică urzită de propaganda sovietică în țările Vestului, are generozitatea să declarare: «Nu mai există problemă importantă care să fie** numai **germană, sau** numai **europeană. Ce se întâmplă în Asia orientală atinge Germania tot atât de tare ca și ceea ce se întâmplă la granițele sale. Este nevoe de Germania în lume, dar și mai multă nevoe au Germanii de lume. Ar fi fals să se vadă în actuala politică externă germană strădania de a se folosi de situații».**

În încrucișarea de interese naționale mărunte și în zăpăceala politică ce domnește pretutindenea, lumea are norocul că Președintele Statelor Unite și colaboratorii săi au văzut clar realitatea; și văzându-o, au tras concluziile. Iară marele popor american, încrezător în conducătorii lui, știe să jertfească tot ce e necesar pentru ca lumea întreagă să-și recapete odată libertatea și pacea. Și așa, U. S. A. este astăzi cetatea tare, cetatea nesdruncinată, cetatea stătătoare spre care își îndreaptă privirile lumea amenințată de robia întunerecului.

Noi, europenii, suntem mândri că în ceasurile acestea de grave hotărîri, Președintele Eisenhower are în geniul politic al Cancelarului Adenauer un colaborator atât de prețios.

G. R.

DIN R.P.R.

Răsplată după merit. — Printr'un decret al „Prezidiului Marei Adunări Naționale" (așă se numește „Sovietul suprem"), un număr de reprezentanți ai clerului au fost decorați pentru merite în activitatea „patriotică" și pentru contribuția adusă „cauzei păcii".

În fruntea listei celor decorați figurează, bine'nțeles, „patriarhul" **Justinian Marina**, care a primit ordinul **„Steaua R. P. R.", Clasa I-a** (nici Josif Chișinevschi n'are această decorație). Urmează apoi, în ordine ierarhică: **Sebastian Rusan**, „mitropolitul Moldovei și Sucevei", decorat cu **„Steaua R. P. R.", Clasa II-a; Nicolaie Bălan**, „mitropolitul Ardealului", idem; **Valerian Zaharia**, „episcopul Oradiei", decorat cu **„Steaua R. P. R.", Clasa III-a**; Alexandru **Vlăiculescu**, „protoiereul regiunei Ploești", decorat cu **„Steaua R. P. R.", Clasa IV-a**; preot Ion **Gagiu** și Alexandru **Cerna-Rădulescu** (laic), decorați cu **„Steaua R. P. R.", Clasa IV-a.** „Vicarului mitropoliei Bucureștiului", preotului Alexandru **Ionescu**, (care a depus ca martor în procesul „Internaționalei trădătorilor") nu i s'a acordat decât un ordin de mai mică importanță: **„Apărarea Patriei"**, Clasa II-a.

Mult trebuie să fi ostenit susnumiții pentru partid, din moment ce **decorarea lor a avut loc în localul Sovietului Suprem**, de față fiind toți stachanoviștii „de frunte", toate spărgătoarele de norme, mecanicii cinci-sutiști și generalii de miliție.

Colonelul Nanu. — Toți ofițerii germani, care au cunoscut în captivitate pe Colonelul de Artilerie Nanu Dumitru, nu au decât cuvinte de admirație pentru acest ofițer. În volumul **„Ich spreche die Wahrheit!"**, Maiorul Assi Hahn consacră pagini întregi acestui colonel român. Comandant al unui regiment de artilerie din Divizia 13-a, Colonelul NANU a fost făcut prizonier în Decemvrie 1942, la Cotul Donului. Purtat din lagăr în lagăr, a ajuns în cele din urmă la Oranki, lângă Moscova. Pentru dârzenia cu care s'a opus acțiunii de înrolare a prinzonierilor în unitățile bolșevizate, Colonelul NANU a fost încarcerat, timp îndelungat, în vestita puscărie sovietică „Lubianka." Împreună cu alți 3000 de prizonieri români, el a fost „repatriat" în vara anului 1951. Comisia de triere a celor înapoiați din captiviate l-a expediat însă imediat în lagărul „Rahova 3", unde timp de aproape un an a fost nevoit să suporte torturi și umilinți de tot felul, călăii săi fiind: fostul chelner Baciu, (astăzi colonel de Securitate), „colonelul" **Friedmann** și fostul vardist **Bădică**, (ajuns și el Lt. Col. de Securitate).

În Iulie 1952, Colonelul **Nanu**, Medicul Maior Dr. **Aldea** și Căpitanul **GIORMAN** au fost trimiși în Lagărul **Valea Neagră** (la „Canal"), unde se află și astăzi. Acești ofițeri, care n'au făcut niciodată politică și care n'au pe consțiința lor nicio crimă, se află deci **în al 13-lea an de prizonierat**, numai pentru faptul că au rămas credincioși jurământului, apărând onoarea și demnitatea lor de ofițeri . . .

Preotul Dr. Marin Ionescu, timp de două decenii paroh al Bisericii „Culbu cu Barză" din București, se află și el tot la „Canal", fiind condamnat, în Octmvrie 1951, pentru **„crime de războiu"**. La judecată, în favoarea preotului au depus și mai mulți martori evrei, care au declarat că „acuzatul" a fost în Capitală pe vremea războiului, unde n'a putut săvârși nicio „crimă". Ripostând energic, procurorul militar a produs atunci „dovezile": 2 numere din gazeta «fascisto-antonesciană» **GLASUL MONAHILOR**, în care preotul Dr. Marin Ionescu, vorbind despre campania noastră din Răsărit, folosise termentul „Cruciadă" . . .

Trei tineri care voiau să se refugieze în Jugoslavia, au fost prinși de o patrulă de grăniceri în apropiere de localitatea OSTROVUL MARE (Jud. Mehedinți, astăzi: Regiunea Craiova). De pe malul sârbesc (MIHAILOVAC) s'a putut vedea cum, unul după altul, **cei trei tineri au fost uciși cu focuri de pistol-mitralieră.** Aceasta s'a întâmplat în ziua de 1 Mai.

O altă crimă a fost săvârșită de grănicerii reperiști în ziua de 28 Mai, la 6 Km. Sud-Est de comuna jugoslavă **Hetin**, la borna de frontieră A-139.

I. V. E.

BLAGOFAGIE

Contactul dintre orodoxie și catolicie a dus în ultimul timp la cele mai surprinzătoare rezultate. **Blagofagia**, de pildă, e și ea un produs ortodoxo-catolic. **Întâi**, pentrucă descoperitorul ei, pentru cine nu știe, este un creștin ortodox care s'a hrănit într'o vreme și cu învățătură catolică. **Pe urmă**, pentrucă **Blagofagia** se compune în esențial (descoperitorul a adaus dela sine și un dram de necuviință) din două elemente: unul ortodox-**Blaga** (Lucian) și altul catolic: **fagia.** Blaga, se știe, aparține «ortodoxiei» celei mai curate (ortodoxie fără Hristos, fără Treime, fără Taine și fără dogme, iar **fagia** ar fi o boală catolică provocată de virusul sectarismului confesional. Despre ortodoxia lui Blaga, nimic despus. Dinspre partea boalei catolice își fac drum însă unele nedumeriri. Pare să fi fost cuprinși de ea și unii teologi ortodocși. Dacă creștinul ortodox (cu învățătură catolică) ar fi scormonit mai cu deamănuntul ogoarele ortodoxiei românești ar fi descoperit o serie întreagă de **blagofagi** despre care numai cu foarte multă bunăvoință se poate spune că au scris sub imboldul „sectarismului catolic". **Blagofag** a fost, de pildă, Dr. D. **Stăniloae**, rector al Academiei ortodoxe din Sibiu și asiduu colaborator al **„Gândirii"**, în cartea: **Poziția lui Lucian Blaga față de creștinism și orodoxie"**, în care Blaga e arătat ceea ce este: anticreștin, antiortodox și eretic. Blagofag a fost **Gr. T. Marcu**, directorul revistei ortodoxe de la Sibiu: **Studii Teologice.** Blagofag a fost Dr. **Petru Rezuș**, cunoscutul autor al studiilor de teologie domatică. Blagofag a fost **Nichifor Crainic** care în studiul **Transfigurarea românismului** pune în lumină poziția **necreștină** a filozofiei lui Blaga. Blagofag a fost, în fine, **P. P. Ionescu** al cărui studiu: **Metafizica ortodoxiei** stabilește condițiile cerute pentru ca o filozofie să poată fi numită **creștină și ortodoxă**, — condiții pe care nu le îndeplinește filozofia lui Blaga.

Cum rămâne atunci cu sectarismul catolic? Căci iată și teologi ortodocși se arată tot atât de «blagofagi» ca și „calomniatorii" și blagofagii catolici. Vedeți, s'ar putea să existe un fel de „sectarism" care naște din adeziunea la Învățătura lui Hristos, care se mai numește și **mărturisire a adevărului.** Și care are curajul să-i spună ereziei pe nume.

A. M.

ȘI TOATĂ PRICINA FUSESE . . . GHERGHINA!

În articolul X din seria „pentru apărarea credinței strămoșești" apărute în **Solia**, misteriosul mistofór, azi nomofilax al ortodoxiei ajunge, dintr'o dată, la concluzia că **„barierele mai mult artificiale, ale fanatismului confesional, pot fi trecute"**. Și continuă: „Desigur, sunt încă, multe dificultăți care unora par chiar de netrecut. Dar acest lucru nu trebue să descurajeze. Cu un bob de credință — a spus Mântuitorul — se pot ridica și munții din loc. Această credință adevărată trebue cultivată în sufletele creștinilor de toate confesiunile. **Tot ce irită și produce discordie trebue dat la o parte.** Oricum, este îmbucurător faptul că, în aceste momente grele pentru întreaga creștinătate, se ridică în toate părțile, voci și pornesc acțiuni pentru realizarea unității creștine. Numai așa divina învățătură a „Predicei de pe Munte" va face să înflorească pe acest pământ adevărata pace și buna învoire între oameni. **Suntem deci, pentru unitatea creștină, realizată pe calea dragostei".** Semnat: „Cornel Pop".

Prima! — ar striga, la cetirea acestei predici, orice „creștin în general". Dar atunci pentru ce a fost nevoe ca în 9 (nouă) articole de credință același „Cornel Pop" să îndoctrineze pe bieții Români-americani despre lipsa de evlavie a catolicilor, despre „tam-tamul" rugăciunilor lor; despre **„discrepanța ce există între umflatele forme exterioare și plăpânda trăire interioară"**; despre **„implorările sfâșietoare adresate Madonei și golul cavernelor scobite de cazuistică."** Despre **crimele politice ale catolicismului**, despre **dictatura papistășească** și despre **inovațiile dogmatice** ale catolicismului? De ce în nouă articole s'a arătat atât de **habotnic pravoslavnic**, ca în articolul de încheiere (X) să se descopere a fi un blajin **„creștin în general"**, așa cum o mărturisea, în 1949, când avea mare evlavie pentru **„Vatican"? Știu**: mi se va spune că vina e a „demnitarilor Vaticanului" care n'au arătat aceeași evlavie pentru creștinii „în general". (Așa cum arată astăzi „Consiliul Ecumenic"!). De unde . . . decalogul (cu 9 contra și unul pentru)!

GER.

INFORMATIUNI

† General Adj. N. Radescu

În ziua de 16 Mai a. c. și-a încheiat via[ța] pământească, în exil, Generalul Adjutant Nic[o]lae Rădescu, în vârstă de 79 de ani. Președin[te] de Consiliu în vremi de răscruce pentru via[ța] poporului român, Generalul Rădescu, cel f[ără] partid, va rămâne, în sbuciumata istorie a nea[mu]lui nostru, pentru celebra sa cuvântare ținu[tă] la Radio București, în ziua de 24 Fevruar[ie] 1945. În calitate de Prim-ministru al Români[ei] el denunța lumii începutul slujbei de pog[ro]banie pe care „oamenii fără țară și fără Du[m]nezeu" o făceau libertății poporului rom[ân] dornic de pace și creștin. Pentru aceea, popor[ul] român va ști să cinstească întotdeauna memori[a] vrednicului ostaș.

Cu ocazia **Săptămânii Românești** dela Madr[id] Eminența Sa **Cardinalul Tisserant** a adresat u[r]mătoarea scrisoare Monseniorului **John C. Kirk**, Președintele Misiunii Catolice Române pentr[u] Europa:

„În timp ce felicit pe cei care vor da sprijin[ul] pentru buna reușită a „Săptămânii", îmi plac[e] să asigur pe Sfinția Voastră că această Sfânt[ă] Congregație urmărește cu cel mai viu intere[s] orice inițiativă menită să facă cunoscute în cercurile Țărilor Libere condițiile în care se află astăzi Biserica și Poporul din România.

De fapt, cu toate că Sfântul Părinte a atra[s] atenția lumii civilizate elogiind în două docu[]mente pontificale martiriul Bisericii din Ro[]mânia, opinia publică nu e prea bine informat[ă] de ceea ce s'a întâmplat și se întâmplă în Ro[]mânia, unde dușmanii lui Dumnezeu și ai ci[]vilizației au distrus aparatul extern al unei Bi[]serici înfloritoare, reducându-o la tăcerea cata[]combelor moderne.

Românii emigrați în Țările Libere, uitând oric[e] împărechiere, trebue să simtă datoria de a st[a] uniți în dragostea pentru Biserica prigonită în țară și în dragostea pentru Națiunea lor indu[]rerată, pregătindu-se să contribue cu toate for[]țele lor la reconstruirea religioasă, morală și civilă a României, în ziua pe care Domnul [o] cunoaște și o pregătește . . ."

Monseniorul John C. Kirk a împărțit tutu[ror] celor prezenți Binecuvântarea Apostolică a S[fân]tului Părinte.

În ziua de 24 Mai 1953 a avut loc la F[...] burg (Germania) sfințirea crucilor ridicate [de] refugiații români pe mormintele soldaților ro[]mâni morți în captivitate germană, în anii 19[]—1918, și înmormântați la Cimitirul Nou d[in] localitate. Crucile, lucrate de doi tâmplari ro[]mâni, poartă, pe o tablă de metal, inscripția **România**, numele soldatului și data morții lu[i]. Serviciul religios a fost oficiat de Sfinția S[a] Părintele Protopop **Emilian Vasilovschi.**

La 28 Mai 1953 s'a ținut în Paris Adunare[a] Constitutivă a Asociației Intelectualilor Ref[u]giați în Franța.

Această Asociație, care și-a deschis porți[le] tuturor intelectualior creștini refugiați din țări[le] de dincolo de Cortina de Fer, are în frunte u[n] **Consiliu**, compus din câte trei delegați din fi[e]care grup național și etnic. Secția românească a Asociației a ales de delegați pe Mons. **Octavian Bârlea** și pe Domnii **Nicolae Dianu** și D[r.] **I. Claudian.**

Ziua de 16 Mai — ziua armatei americane — a fost cinstită și de noi Românii. În numel[e] Românilor din exil și a celor care, în rob[ie] fiind așteaptă apropiatul ceas al liberării, Domnul **Florin Zaharia**, fost deputat, a ținut l[a] Postul de Radio Free Europe din New Yo[rk] o caldă cuvântare. Redăm aci un fragment di[n] ea:

«Noi, refugiații și exilații din țările de di[n]colo de Cortina de Fier, zbuciumați de suferin[ța] dorului de țară, și de durerea veștilor pe ca[re] le avem despre tot ce se întâmplă astăzi [în] România, avem lăcrimi în ochi privind defilare[a] acestor drapele. Căci ele ne evocau atât speran[]țele noastre de astăzi, cât și amintirea drapele[]lor noastre mândre și biruitoare de eri, su[b] faldurii cărora ne-am câștigat independența na[]țională, în cadrul României Mari; sub fluturare[a] cărora am câștigat toate biruințele din curs[ul] istoriei noastre, atât de greu încercată de vră[j]mășii înconjurătoare».

Sub președinția **A. S. R. Infantului de Bovie[ra] și Bourbon**, pe care-l însoțeau Dnii Eugen[io] **D'Ors**, Luis **Moya** și Alexandru **Busuiocea[nu]** s'a deschis în ziua de 28. V. 53 a IX-a expozi[ție] antologică, organizată de Academia Breve [de] Critica de Arte. S'au expus 11 din cele mai bu[ne] lucrări artistice prezentate la Madrid în s[e]giunea 1952-53. Au luat cuvântul Prof. Eugen[io] D'Ors după care au intervenit D-nii Moy[a și] Busuioceanu. În asistență, D-nii: Vintilă Ho[ria] și Aron **Cotruș.**

TOT ÎN ZI DE ZECE MAI . . .

Aflăm că la serbarea românească organiza[tă] cu prilejul zilei de 10 Mai la Salzburg, cun[os]cutul luptător naționalist Domnul DR. ION [...] EMILIAN, **căpitan în rezervă, avocat și ziari[st] a fost victima unei agresiuni barbare. Agreso[rii:] Români. Și naționaliști. La număr: 6 viteji (di[n] închisori!).**

Fapta nu mai are nevoe de comentariu. D[ar] tare am vrea să știm cine este isteţul care s'[a] grăbit să ne trimită o dare de seamă asup[ra] Serbării de zece Mai la Salzburg. (N'a fo[st] **publicată). Se vorbea în ea de „atmosfera î[n]ălțătoare", de „însuflețirea", de „voia bună" [și] de „înfrățirea" care a domnit acolo tot timpu[l].**

INDREPTAR apare odată pe lună. Redacți[a] și Administrația: Dr. Flaviu Popa[,] München 5, Kapuzinerstraße 38 DEUTSCHLAND